

ONCERT

*PRIMER DEL SETÈ CURS
DE L'ASSOCIACIÓ DE MÚSICA*

Sessió Toldrà

QUARTET CASALS: ENRIC CASALS, *violí I.* - MANUEL GIMÉNEZ, *violí II.* - JOAN RIBAS, *viola.* - BERNARDÍ GÁLVEZ, *violoncel.* § EDUARD TOLDRÀ, *violinista.* § MARIA JOSEPA REGNARD, *cantatriu.* § BLAI NET, *pianista.*

Teatre Principal - Dimarts dia vint d'octubre

 SABADELL

1925

Pau Casals, l'egregi artista, honorarà en el vinent concert, la nostra Associació, la qual es prepara, trèmulament, a rebre'n la glòria memorable i a celebrar el magnífic esdeveniment amb el seu entusiasme més pur.

Programa

I.

Vistes al mar, evocacions poètiques per a quartet de corda

- I La ginesta, altra vegada!...
- II Allà en les llunyanies...
- III La mar estava alegre...

(Obra premiada en els Concursos Rabell)

QUARTET CASALS

II.

Sis sonets, per a violí i piano

- a) Soneti de la rosada
- b) Ave-Maria
- c) Les Birbadores
- d) Oració al maig
- e) Dels quatre vents
- f) La Font

(Obra premiada en els Concursos Patzot i Llagustera)

TOLDRA - NET

III.

Set cançons

- a) Romança sens paraules
- b) Canticel
- c) Els obercocs i les petites collidores
- d) El gessami i la rosa (*estrena*)
- e) Romanç de Santa Llúcia
- f) Cançó de comiat
- g) Cançó de grumet

REGNARD - NET

Eduard Toldrà

Eduard Toldrà nasqué a Vilanova i Geltrú l'any 1895, iniciant ja des de molt petit els seus estudis musicals amb el seu pare. Als deu anys, entrava a l'Escola Municipal de Música de Barcelona sota el mestratge de Nicolau, Millet i Gálvez, i en sortí sis anys després per consagrar totes les seves energies al «Quartet Renaixement», aquella agrupació que assolí el més alt prestigi arreu i es guanyà els més grans elogis de tots els públics cultes d'Europa, tant per son meravellós conjunt, com per les qualitats individuals dels artistes que la formaven.

Director i violí primer del «Quartet», durant tot el temps de la seva actuació, Toldrà ha estat sempre assenyalat per la crítica com un dels temperaments més potents de la jove generació catalana; judici que s'ha reafirmat en cada nou recital que ha donat aquest artista, culminant la seva tasca de virtuós, en l'audició integral de les Sonates per a violí i piano, de Beethoven, que en companyia de Blai Net, donà a Barcelona.

De molt jove sentí també les inquietuds de la composició i ja l'any 17 ens mostrava els fruits primicers dels seus estudis, precisament amb una sardana, «Sol ponent», que fou premiada en un concurs de Girona. Després ha escrit fins una vintena de sardanes, la majoria de les quals han estat premiades en diferents concursos.

Ha estat a més honorat mantes voltes, amb diversos premis en els «Concursos Patxot» i «Concursos Rabell», amb ses obres clares i de ferm sabor catalanesc. Cal esmentar l'obtingut amb la composició per a quartet de corda titulada «Vistes al mar» així com el primer premi assolit amb els seus *Sis sonets*, obres que seran executades en aquest concert.

Veus aquí ço que deia «La Publicitat» del dia 30 de desembre de 1922, amb motiu d'aquest nou triomf de Toldrà: «Aquest jove compositor vilanoví, tan apreciat del públic en sa doble qualitat d'autor i executant, no se sent atret pels procediments i fórmules modernes. Les seves obres responen a un esperit

menys complicat, més simplista. Toldrà obeeix, en tot, a son temperament franc, impulsiu; cap tortura d'ordre psicològic o estètic no s'interposa entre ell i la natura. De Vilanova ens porta l'esplèndida llum daurada que inonda aquell paisatge, expressant-la musicalment amb cert enlluernament i embriaguesa. Aquests sis sonets, per a violí i piano de Toldrà, premiats als Concurs Patxot i Llagustera, revelen l'esperit del músic més aviat fos amb la natura, que com a contemplatiu: llurs melodies, fluides i clares, són una victòria del paisatge sobre el compositor».

A més de compositor i violinista Eduard Toldrà ha excel·lit com a director d'orquestra, enfront de la d'«Estudis Simfònics», de Barcelona. Actualment dirigeix un Quintet de corda i piano que debutà el passat diumenge, dia 18, a l'Associació Intima de Concerts, de Barcelona.

Poesies que han inspirat el quartet de corda

LA GINESTA ALTRA VEGADA...

La ginesta altra vegada!
La ginesta amb tanta olor!
És la meva enamorada
que ve al temps de la calor.
Per a fer-li una abraçada
he pujat dalt del serrat:
de la primera besada
m'ha deixat tot perfumat.
Feia un vent que enarborava;
feia un sol molt resplendent:
la ginesta es regirava
furiosa al sol rient.
Jo la prenc per la cintura:
l'estisora va enrenou
desflorant tanta hermosura,
fins que el cor me n'ha dit prou.
Amb un vímet que creixia
innocent a vora seu,
he lligat la dolça aimia
ben estreta en un pom breu.
Quan l'he tinguda lligada
m'he girat de cara al mar...
M'he girat al mar, de cara,
que brillava com cristall;
he aixecat el pom en l'aire
i he arrencat a corrè avall.

ALLÀ EN LES LLUNYANIES...

Allà en les llunyanies de la mar
s'aixecava la lluna solitària:
un himne sense mots, acompassat,
li cantaven les ones de la platja.
El cel, tot llís i tot descolorit,
s'escoltava el cantar de les onades;
i la terra, enfosquint-se poc a poc,
sense veu, sense vent i sense gales,
semblava submergir-se en el no-res,
davant del cel i el mar il·luminant-se
al bes de la lluna, a cada instant més clar,
i a la remor creixent de les onades.

LA MAR ESTAVA ALEGRA...

La mar estava alegre, aquest migdia:
tota era brill i crit i flor d'escuma,
perquè feia molt sol i el vent corria.
Al lluny se veia un gran mantell de bruma.
Damunt les ones, amb les veles dretes,
les barques hi brincaven com cabretes.

JOAN MARAGALL

CANÇÓ DE GRUMET

TOMÀS GARCÉS

Adéu, turons de Marsella,
ja se'n van els mariners.
Tot just hem hissat la vela
es gira un oratge fresc.
Aquell pinar de la costa
deu ser ple de cants d'ocell;
si no sentim l'ocellada
ens dú romaní l'oreig.
Quin goig, de bon dematí,
seguir la darrera estrella:
«no hi ha lliri sense flor
ni barco sense bandera».

Infla't vela, llisca vela!
Com s'allunya la ciutat!
Guaita l'or clar de la platja
i a dalt de tot el cel clar.
Timoner, potser sospires?
l'enyorança t'ha punxat?
El gallaret llengoteja
i enjoia tota la nau.
Quin goig, cremant sobre els pals,
el gallaret de la festa:
«no hi ha lliri sense flor
ni barco sense bandera».

Adéu, turons de Marsella!
adéu, la noia i el pi!
No ens espanten les ventades
ni la boira de la nit.
Si el vent xiula entre les cordes,
demà el mar serà ben llís.
A cada port ens espera,
amorós, un llavi fi.
Quin goig, tornant de la mar,
el petó d'una donzella:
«no hi ha lliri sense flor
ni barco sense bandera».

Text dels sonets que han inspirat els *Sis sonets per a violí i piano*

SONETÍ DE LA ROSADA

TRINITAT CATASÚS

Queda l'hora extasiada
de veure el món tan brillant,
i es fa tota palpitant
en el sí de la rosada.

Cada gota un diamant
on retroba sa mirada
la joia meravellada
del que li és al voltant.

Mars, muntanyes, firmament,
ço que mou i frisa el vent,
ço que res no mou ni altera,

Tot quant amb l'hora somriu
s'encanta, s'irisa i viu
dintre una gota lleugera.

AVE-MARIA

JOAN ALCOVER

Miràvem el crepuscle d'encesa vermelló :
mes un secret defici tos ulls enterbolia,
cercant en el silenci que terra i mar omplia
un so per exhalar-s'hi la fonda vibració.

I, rodolant, llavors del bosc a l'horitzó,
baixà de l'ermitatge el toc d'Ave-Maria.
Sa veu trobà natura, i el cor sa melodia,
expandiment de l'hora prenyada d'emoció.

Jamai d'un vas més tendre, la plenitud de la vida
el plor de l'inefable defalliment vessà :
jamai fores tan bella, o dona beneïda!

Jamai en el món nostre ni en el món d'allà d'allà,
mon llavi, qui eixugava, ta galta esblanqueïda,
un glop de més divina dolçura fruità.

LES BIRBADORES

M. MORERA I GALÍCIA

Les he vistes passar com voleiada
de cantaires ocells quan trenca el dia,
i del tendre llampec de sa alegria
ne tinc l'ànima alegre i encisada.

Al cap i al pit, roselles; la faldada
entre herbatges i flors se'ls sobrexia,
i en cara i ulls i en tot el seu llum
del jovent la ditxosa flamarada.

Passaren tot cantant!... La tarda queia...
i esfumant-se allà lluny encar les veia,
lleugeres, juvenils, encisadores...

com si amb llum de capvespre cisellades
sobre marbre boirós, les birbadores
fossin el fris d'algun palau de fades.

ORACIÓ AL MAIG

JOSEP CARNER

Fes, Maig (que potser jo no gosaria
d'anar-li en seguiment pel corriol),
que per grat de l'atzar la trobi un dia
tot arran de mon cor que vol i dol;
que hi hagi molts d'ocells damunt la via
(tots cantadissos, amagats del sol)
que ofeguïn mon batec, i a ma agonia
ofreni un glop de pau el fontinyol;
que, sense veure'm ella ni escapar-se,
jo em trobi als dits sa cabellera esparsa,
a frec del meu el llavi seu rogenic :
i que ella estigui amb les parpelles closes
i, encara, dins l'encanyissat de roses,
(tot, perquè jo no sigui temorenc).

DELS QUATRE VENTS

MOSSÈN A. NAVARRO

Dia fervent d'agost era aquell dia...
sota la volta de l'atzur serena,
com una copa d'or d'hidromel plena
la vall de Lys de llum se sobreixia.

Flama dels camps; la palla refulgia
com l'escuma del mar damunt l'arena
i l'eral ple de fruits de tota mena
tota sa glòria al vent serè expandia.

Ella em mostrava les triomfals moneres
de la flor del forment com nova Ceres
sorgida d'allí per art de meravella,

i allà d'enllà cantaven les cigales,
passaven dos coloms de blanques ales
i sonaven remors d'ègloga vella.

LA FONT

J. M. GUASCH

Recó tranquil, recó guarnit de molsa,
recó dels arbres vells, mig desmaiats;
la font que hi neix té una naixença dolça,
no té el dolor dels naixements forçats.

Brolla gentil i alegrament devalla;
la filla de la neu mai defalleix :
meitat cançó i altre meitat rialla
és una vida en flor que resplandeix.

Jo quan baixo dels cims a l'hora santa,
cerco el recó tranquil, la font que canta
el misteri sagrat del fil de glaç,

i la veig d'un troç lluny que ja m'espera
com una dona fresca i riallera
portant el càntir ple sota del braç.

CANTICEL

JOSEP CARNER

Per una vela en el mar blau
daria un ceptre;
per una vela en el mar blau,
ceptre i palau.

Per l'ala lleu d'una virtut
mon goig daria,
i el tros que em resta, mig romput,
de joventut.

Per una flor de romaní
l'amor daria;
per una flor de romaní
l'amor doní.

Set cançons

ROMANÇA SENS PARAULES

JOAN MARAGALL

En la pica de la font
neda una rosa vermella :
acotada al raig del broc
hi beu una joveneta.
Per la barba i coll avall
li regala l'aigua fresca :
els germanets més petits
riu que riu de la mullena.
Ella riu i beu ensems
i al capdavant s'ennuega...
Tots se posen a xisclar,
s'esvaloten i s'alegren;
i el més petit de tots,
en bressol dins la caseta,
al sentir aquell brogit
tot nuet riu i perneja
i es posa a cantar tot sol
una romança sens lletra.

ELS OBERCOCS I LES PETITES COLLIDORES

JOSEP CARNER

Diu Iris a Myrtila :
—Oh amiga, jo no sé!...
Tants obercocs hi deixes
damunt l'obercoquè?

—Oh Iris, prou m'agrada
menjar-ne a torbellins
i senti l'or alegre
com raja boca endins.

Mes el mal temps arriba
i a prop el flam furient
jo sento en la teulada
dansar teules i vent

i em plau que nostra mare
veient-nos entristits
i com freguem els nassos
i com bufem els dits

ens dugui riolera,
quan cau la neu a flocs,
un pot de confitures
de préssecs o obercocs.

Vallvidrera, 22 jul. 26

EMILI VENDRELL
tenor

Pere Vallribera
piano

Programa

I

Albada.....	PEREZ-MOYA
El que et diria.....	MORERA
Flor tardana	LONGAS
Minuet	MESTRES
Cançó de taverna.....	"

II

Vinyes verdes vora el mar.....	)
El gessamí i la rosa.....	(
Cançó de l'amor que passa.....	) TOLDRA
Cançó de comiat.....	(
Romanc de Santa Ilúcia.....	)
Cançó de grupet.....	(

III

No et sapiga greu.....	)
Els esclops.....	(PUJOL
La ginesta.....	)
Sospirs.....	MILLET
La Balalaí.....	"
La dama d'Aragó.....	NICOLAU

•/•

EN LA SOLITUD DEL BOSC

An els teus peus m'estava
a dintre el bosc soliu;
l'aire entre el brancatge
passava fugitiu.

Damunt ta dolça falda
ma testa reposí.
Les meves mans tremoloses
als teus genolls creuí.

La tarda s'esblaimava,
s'anava a pondre'l sol,
i al lluny, al lluny cantava,
cantava un rossinyol.

Trad. F. PUJOL.

RECOLLIMENT

Deixa'm, món, tot sol amb mi!
Afalac d'amor no em tenta,
que el meu cor soliu alenta
ja la joia, ja el sofri!
Què em turmenta, jo no ho sé;
és dolor ben ignorada.
Si el plò entela ma mirada,
llum de sol a mos ulls vel!

Ben sovint, sens hebre esment,
veig claror de joia plena,
que les ombres enllumena,
que penetra el pit ardent.
Deixa'm, món, tot sol amb mi!
Afalac d'amor no em tenta,
que el meu cor soliu alenta
ja la joia, ja el sofri!

Trad. F. PUJOL.

ROMANÇ DE STA. LLÚCIA

JOSEP M. DE SAGARRA

Perquè avui és Santa Llúcia,
dia de l'any gloriós,
pels vols de la Plaça Nova
rondava amb la meva amor.

—Anem tots dos a la fira,
amiga, anem-hi dejorn,
que una mica de muntanya
alegre nostra tristors.
Comprarem grapat de molsa
i una enramada d'arboç,
i una blanca molinera,
i una ovel·la i un pastor.
Ho posarem a migdia
dins del nostre menjador,
i abans de seure a la taula
ens ho mirarem tots dos;
que una mica de muntanya
ens faci el menjar més dolç! —

Perquè avui és Santa Llúcia
dia de l'any gloriós,
tals paraules m'acudien
quan he vist la meva amor.

OH GALTES XAMOSE

BRAHMS

Oh galties xamoses
què en sou d'agradesos:
tu ets roja, tu albina.
Tantost que jo us miro
—no sé pas com dir-ho—
em friso debades
per fer-vos besades.
Què en sou d'agradesos
oh galties xamoses!
Oh sol de delícia
Oh dolça clarícia!
Oh ullets que m'encenen
i els meus orbs devenen!
La imatge més pura
tu ets font de ventura!
Oh sol d'eixa terra
no em facis mai guerra!
Oh dolça clarícia
Oh sol de delícia!
Beutat la més bella
oeix ma querella.
Prest vina, si, vina
que ets dolça, divina!
No facis que plori
no deixis que em mori;
ai vina, prest vina,
ai vina, si, vina
i oeix ma querella
beutat la més bella.

Trad. J. PENA

CANÇÓ

(SURINAC - LAMBERT)

Jo tinc una lira
lireta liró,
amb ella jo hi canto
mes pobres cançons.
Té, aimada la lira
lireta liró,
i quan sola estigues
acosta-la al cor.
I al so de la lira
lireta liró,
cante-hi tes tristesses,
cante-hi els teus goigs.
Després dom la lira
lireta liró,
Que al tornar a mos braços
m'ho contarà tot.

JA ÉS AQUI

Primavera ja ets aquí,
t'han portat les orenetes,
s'ompla el bosc de violetes
i de roses el jardí,

De la terra humida
brot a la florida.

Oh, mireu
què és això que es veu?
Primavera ets tu
tu qu'ens dius la vida

Ah, ets tu!

Trad. APELES MESTRES

CANÇÓ DE GRUMET

TOMÁS GARCÉS

Adéu, turons de Marsella,
ja se'n van els mariners
Tot just hem hissats la vela
es gira un oratge fresc.

Aquell pinar de la costa
deu ser ple de cants d'ocell;
si no sentim l'ocellada
ens dú romaní l'oreig.

Quin goig, de bon dematí,
seguir la darrera estrella:
«no hi ha lliri sense flor
ni barco sense bandera».

Infla't vela, llisca vela!
Com s'allunya la ciutat!
Guaita l'or clar de la platja
i a dalt de tot el cel clar.

Timoner, potser sospires?
l'enyorança t'ha punxat?
El gallaret llengoteja
i enjoia tota la nau.

Quin goig, cremant sobre els pals,
el gallaret de la festa:
«no hi ha lliri sense flor
ni barco sense bandera».

Adéu, turons de Marsella!
adéu, la noia i el pi!
No ens espanten les ventades
ni la boira de la nit.

Si el vent xiula entre les cordes,
demà el mar serà ben llis.
A cada port ens espera,
amorós, un llavi fi.

Quin goig, tornant de la mar,
el petó d'una donzella:
«no hi ha lliri sense flor
ni barco sense bandera».

PAISATGE DES DEL TREN

El record ens acompanya
i no ens deixaria mai;
companyia del viatge
i repòs del tren estant.

Ai, adéu, pagès que llaures;
adéu, l'arbre extasiat;
adéu, caminó amb l'ase
sota el boirínam espars.

Adéu, com una rialla
l'era on juguen els infants;
adéu-siau les muntanyes,
com la falda maternal;

i aquesta fresca de l'alba
i aquest sol ros com el pa
i el deixondiment que canta.
Lla d'en lla xopluc del ras
tenim un recó de casa.

J. M.ª LÓPEZ-PICÓ

CANÇÓ TARDORAL

LLONGUERAS - MORERA

Tarda comrrosa
com el meu cor
en cada cosa
plora el record
d'una besada..
Dolça estimada!
¡Tot sol faig via
pel meu camí
ningú sabria
venir amb mi
sentint ma pena
tarda serena!
¡Dalt de la serra
la llum es fon
canten la terra
i el mar pregon
la cansó grisa...
I el cel s'irisa!

LA GINESTA

De VISTES AL MAR

*La ginesta altra vegada!
La ginesta amb tanta olor!
Es la meva enamorada
que ve al temps de la calor.
Per a fer-li una abraçada
he pujat dalt del serrat:
de la primera besada
m'ha deixat tot perfumat.
Feia un vent que enarborava,
feia un sol molt resplendent:
la ginesta es regirava
furiosa al sol rient.
jo la prenc per la cintura;
l'estisora va en renou
desflorant tanta hermosura,
fins que el cor me n'ha dit prou.
Amb un vimet que creixia
innocen a vora seu,
he lligat la dolça aimia
ben estretu en un pom breu.
Quan l'he tinguda lligada
m'he girat de cara al mar...
M'he girat al mar, de cara,
que brillava com cristall;
he aixecat el pom enlaire
i he arrencat a córrer avall.*

JOAN MARAGALL

ASOCIACION DE MÚSICA

PALAMÓS

IX CONCIERTO

II CURSO

SALÓN CARMEN

VIERNES, DIA 11 DE JUNIO DE 1926
A LAS 9 Y MEDIA DE LA NOCHE EN PUNTO

EMILIO VENDRELL

TENOR

FEDERICO LONGÁS

PIANISTA ACOMPAÑANTE

EMILIO VENDRELL

El nombre de Emilio Vendrell, ha conseguido en poco tiempo una aureola que muchos artistas no consiguen hasta después de muchos años de actuación. Y es porque este eminente artista ha venido a llenar un vacío en las actividades musicales, ya bien espléndidas, de nuestra tierra, o sea la de divulgar las más famosas canciones de todos los tiempos y de todas las épocas.

Este acierto, y el arte exquisito con que sabe matizar su deliciosa voz, haciéndola expresión maravillosa del sentimiento que brota de cada una de las obras que interpreta, lo ponen hoy entre los más notables artistas.

Hijo de Barcelona, donde nació en el año 1897, ha sido discípulo predilecto del maestro Millet. Su actuación como solista en el glorioso «Orfeo Catalá», es lo suficiente conocida para que sea necesario detallarla, no habiendo de referirnos más que a sus envidiables éxitos interpretando «Les Estacions» de Haydn, y la magna «Passió segons Sant Mateu» de J. S. Bach, en cuya parte de Evangelista ejecuta magníficamente.

ASOCIACION DE MUSICA / PALAMOS

IX CONCIERTO

INVITACIÓN

II CURSO

Emilio Vendrell

Tenor

Federico Longás

Pianista acompañante

SALON CARMEN

Viernes, día 11 de Junio de 1926.

A las 9 y media de la noche en punto

PROGRAMA

I

Vina prop meu	BACH
La floreta meravellosa	} BEETHOVEN
Adelaida	
La truita	} SCHUBERT
El rei dels verns	

II

El noguer	SCHUMANN
En la solitud del bosc	} BRAHMS
Oh, galtes xamoses	
Recolliment	} WOLF
Ja és aquí	

III

Cançó tardoral	MORERA
Cançó	LAMBERT
Romanç de Santa Llúcia	} TOLDRA
Cançó de grumet	
Cançó de taberna	A. MESTRES
Paisatge des del tren	PLANAS
La ginesta	PUJOL

ADVERTENCIAS

Una vez empezada cada una de las partes del concierto, no se permitirá la entrada. — Abstenerse de hacer ruido, de hablar y perturbar de cualquier otra manera el silencio que debe reinar durante la ejecución de las obras. — Ocupar cada cual su sitio inmediatamente después del segundo aviso, a fin de evitar el ruido y molestias que ocasiona el entrar precipitadamente en la sala de audiciones. — No ocupar los asientos reservados previamente por la Junta Directiva, como tampoco aquellos en que haya prenda, una vez empezado el concierto. — Abstenerse de fumar en la sala de conciertos.

Imprenta C. Barnés — Palamós

VINA PROP MEU

Vina prop meu,
digna-'t somriure'm,
quin dolç encant tindrà
llavors per mi la mort!
Joia sens nom,
mort beneïda;
sentir tos dits tant dolços
cloure suaument
mos ulls tots plens d'amor.

LA FLORETA MERAVELLOSA

Floreix gentil menuda flor
en una vall rient;
encisa tant als ulls i al cor
com raig de sol ponent.
Val més que perla i que diamant
i més que argent i que or.
Pel mon la van anomenant
«meravellosa flor»
Una cançó sabia un temps
d'aquesta flor galant,
com a l'esprit i al cor, ensems
feia miracle gran.
Jamai elixir ignorat
tingué poder semblant
que deixa el cor tot encisat
i als llavis un dolç cant.

A qui en el pit tancat durà
la flor, de viu destell,
ja sia dona o home, ja
ben jove sia o vell,
jo commogut el miraré
guardar la flor del cel
que com joïell s'amaga bé
al fons del cor fidel.

Jo vull al cor estrenye't fort,
joïell radiant i clar.
Un jorn me n'aniré amb la Mort
com nuvis vers l'Altar..
Llavors, meravellosa flor,
la llum de la Vritat
te donarà més resplendor
que el cel asserenat!

Trad. PEDRO J. BASSEGODA

ADELAIDA

(MATTHISSON)

Sol i vern pel jardí l'amat passeja,
que una llum encisera i dolça inonda,
per les branques en flor passant poruga,
Adelaida!

En la clara corrent, en l'Alp blanquíssim,
en els núvols daurats del cel de posta,
en la volta estelada, lluu ta imatge,
Adelaida!

L'aura al vespre entre'l tendre llor mormola,
flors de maig per la gleva xiuxiueigen,
brunz l'onada i el rossinyol refila:
Adelaida!

Oh prodigi! Sorgir deurà en ma tomba
una flor quan mon cor devingui cendra,
on brilllegi en fulles porporines;
Adelaida!

Trad. JOAQUIN PENA.

EL NOGUER

De casa al llindar hi ha un verd noguer;
ple de vida i flaire
exten son brancatge ombríu.
Guarnit és de flors, que dóna pler;
quan les besa l'aire
s'agronxa dolç i riu.
Les flors barrejant els llurs petons
amb el vent cantaire,
dobleguen llur cap joliu:
I parlen d'una donzella
que plora sens treva, sens il·lusions,
sense saber per què ho fa,
i diuen que és bella
amb un parlar que ningú entendreà.
Parlen de nocces per l'any que vé.
La noia espia
i angoixa té
mentre que somnia
sota del verd noguer.

Trad. PEDRO J. BASSEGODA.

LA TRUITA

A dins la torrentera
la Truita vigilant,
d'ací d'allà, lleugera,
saltava capbuçant.

A ran de l'aigua blava
jo anava poc a poc,
i el meu mirá encisava
la gràcia del seu joc.

EL REI DELS VERNS

(GOETHE)

Qui colca de nit, el torb creuant?
Es un bon pare amb el seu infant;
a dins sos braços d'ú'l dolç filllet,
l'estreny amb força per mor del fred.

— Fill meu, per què'l rostre amages així?
— Ai, pare, el Rei dels verns no és allí?
Corona i ròcec li veig portar!
— Fill meu, la boira ho fa semblar.

«Oh tendre nin: si sóm amics,
bentost sabràs uns jocs ben bonics;
xamoses flors prop la riba hi ha,
i la mare uns hàbits rics te darà.»

— Ai pare, el meu pare, sens tot açò
que'l Rei dels verns diu amb feble ressò?
— Sossega't, no t'espantis, fill meu,
çò ho fa'l fullam que'l vent breça lleu.

«No vols, ninet, amb mi vindre llà?
Mes filletes gaies t'esperen ja;
mes filletes fan llurs ballades de nit
i amb dances i cànctics daran-te delit.»

— Ai pare, el meu pare, no ovires tampoc
del Rei les filles en tètrec lloc?
— Fill meu, fill meu, ben clà ho vaig veient,
que an elles els salzers van estraferent.

«Me plaus, ho nin, m'encisa ton tendre posat;
deus vindre per força, si no vols de grat.»
— Ai pare, el meu pare, que'm vol agafà!
Ja'l Rei dels verns força mal me fa!—

S'esglaia'l pare i colca rabent
portant als braços son fill boi gement;
amb greus fatics arriba a port:
en els seus braços el nin... és mort!

Trad. JOAQUIN PENA.

Enfront, a l'altra riba,
vell pescador pacient
llençava envers l'esquiva
son ham inútilment.

Vaig dir-li: «Aquesta lluita,
perduda tens, bon jail!
Ton ham, la llesta Truita,
no picarà pas mai.»

El pescador s'em gira

i en eix instant mateix
el fons de llot regira
i l'aigua enterboleix.

El vell, de mi es revenja.
La canya ha retirat...
i del seu ham hi penja
el pobre peix burlat!

Trad. PEDRO J. BASSEGODA

Cantó de l'amor que parlo
T. Garcés - G. Toldrà

A l'ombra d'un taronger
tres minyons cantaven
i una té la lluna d'or,
l'altra és broma i soliacada,
en un xica de la llum
del estel a la mitja adu.
Amor parava de llarg,
amor,
riures i fressa d'als.

La primavera ha arribat
i el cel és color de plata
els crits dels ocells són aerts
i els fersos com la pinassa
la van dels noies és
ondulant com una flama
amor pas.

Si un sospir sembla l'orag,
el cant fa remor d'onada
i l'aire és més fresc i fi
que l'arena de la platja
Per a el taronger hi ha el mar
i el cant fa remor d'onada
amor

Les donzelles van cantant
amb una veu prima i clara
la riera hi ha aturat
per a coltar la tornada
les noies criten l'amor
mentre la tarda s'acaba
amor

La tv ena. el leari, l'equard
i encenen tota la branques
Primavera va dictant
la música i les paraules:
a l'ombra d'un taronger
tres minyons cantaven
Amor no parria de llarg
amor,
posa un bes a cada falta,
d'amor que to et due

H. Heine. Mend.

i amor que jo et due
volonia copar-lo en un mot nou
i al vent aquest mot donar-lo per
que Henry se l'endugues
Duria vers tu, l'amada
eix mot d'amor fessent
l'ovies en tota estada
l'ovies en tot moment

I quan esullet tu d'ovies
per fer cada nit ton son
la mesa i matge veuris
aduec en son preson

Trad. J. Pena

El liiri i les florets

Hoffmann v. Fallersleben - Mendelssohn

Ja és bades el liiri de la vall
i fa ben clar i subtil:
Veniu plegats a dansar
florets tan gentils

les flors de tons blaus, i fros i blancs
van més i més venint:
veroniques, clavells, lilas, violes, lessamines.

Fa el liiri al punt la introducció
i tots van dansant,

la lluna tren el caparró
i es plaia altes esguardant
en canvi, el gelbre en sent enmig
i alla es presenta al poc...

Trenca's la dansa i tothom fuig:
no es ven cap flor enlloc.
mes tan bon punt l'intrús se'n va,
depressa un altre crit fa el liiri fa
per renovar la festa
amb més delit

Ni jo mateix no em puc estar
car fressa a mi el crit ve:
les fros es fressen a dansar
i danso jo també

Trad. J. Pena